

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného opatrovníkem O. p. p. u., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti opatrovníka proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Az 27/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2006, č. j. OAM-230/LE-05-05-2006, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou ze dne 9. 4. 2006. Kasační stížností napadeným usnesením pak městský soud žalobci ustanovil stěžovatele opatrovníkem s odůvodněním, že se mu ani ve spolupráci se žalovaným a Policií ČR nepodařilo vypátrat místo žalobcova současného pobytu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítá, že odůvodnění předmětného usnesení je neakceptovatelné a přístup soudu ryze formalistický, nešetřící podstatu institutu opatrovníka. Stěžovatel upozorňuje na to, že ustanovení opatrovníka je velkým zásahem do procesních práv účastníka řízení, neboť ten jeho ustanovením ztrácí možnost disponovat řízením. Stěžovatel má za to, že je možné ustanovit opatrovníka pouze tehdy, je-li dostatečně prokázáno, že pobyt účastníka není znám. K tomu odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 572/05. Z kasační stížností napadeného usnesení pak nevyplývá splnění této povinnosti. Není z něj ani zřejmé, jaké kroky ke zjištění místa pobytu stěžovatele soud činil a jaký byl výsledek těchto úkonů. Samotná skutečnost, že stěžovatel svévolně opustil pobytové středisko, ve kterém byl hlášen k pobytu, bez dalšího neobstojí. Stěžovatel dále připomíná, že rozhodnutí soudu musí obstát samo o sobě a musí v něm být mj. stručně a jasně vyloženo, které skutečnosti má soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění. Postup soudu se musí ve stručné formě objevit i v samotném rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhuje stěžovatel napadené usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy žalobce.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K námitce stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti předmětného usnesení Nejvyšší správní soud uvádí, že podobné situace již byly předmětem řízení před zdejším soudem a bylo uvedeno, že: „*Nepřezkoumatelným rozhodnutím soudu [§ 109 odst. 3 a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], způsobujícím, že Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti, je usnesení krajského soudu o zastavení řízení z důvodů podle § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při zjišťování místa pobytu stěžovatele a ani které období považoval soud za dobu devadesáti dnů, po kterou nezjištění místa pobytu bránilo rozhodnutí ve věci.* (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2004, č. j. 4 Azs 165/2004 - 36, zveřejněno pod č. 378/2004 Sb. NSS). Otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu byla v obecnější rovině řešena dále např. v rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, zveřejněno pod č. 244/2004 Sb. NSS, kdy bylo judikováno, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že z napadeného rozhodnutí městského soudu není seznatelné, které skutečnosti má soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění. Pokud v něm bylo uvedeno, že soudu se nepodařilo ani ve spolupráci s orgány Ministerstva vnitra a Policie ČR vypátrat místo současného pobytu stěžovatele, když poslední místo pobytu v Pobytovém středisku Seč svévolně opustil dne 28. 5. 2006 bez udání bližší adresy, lze konstatovat, že takové odůvodnění splňuje podmínky přezkoumatelnosti, jak byly definovány ve výše uvedených rozhodnutích.

Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že v souzené věci byl přístup soudu ryze formalistický, nešetřící podstatu institutu opatrovníka. Rozsahem skutečností zjišťovaných informací při ustanovení opatrovníka (§ 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád a § 64 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 11. 2006, č. j. 2 Azs 113/2006 - 32, dostupné na www.nssoud.cz, kdy bylo judikováno, že: „*K tomu, aby mohl být žalobce považován za osobu neznámého pobytu a ustanoven mu soudem opatrovník podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nepostačuje sdělení žalovaného, že se žalobce nezdržuje v místě hlášeného pobytu. Soud musí vyčerpát všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu účastníka; vedle informací získaných z databáze žalovaného si soud musí opatřit vyjádření příslušných orgánů Policie ČR, případně provést šetření v místě žalobcova hlášeného pobytu apod.*“. V daném případě se městský soud nespokojil pouze s informacemi z databáze žalovaného, ale podnikl i další kroky (součinnost s Policií ČR). Je tedy zřejmé, že městskému soudu nelze přičítat pochybení, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu